

Fölfelé

*Mint a lelőtt vadak kiterített teste,
úgy hever előtted a sötétlő este;*

*mint megannyi tükkör: őzek üvegszeme
– így csillog a holnap, szilánkot ont sebe.*

*Amikor már hegyé dagad körben a kór,
még kiásnád magad a tetemek alól;*

*pillanatra hinnéd: túl vagy a nehezén,
pedig csak bukdácsolsz holtak teste hegyén.*

*Terjed a kór benned, úgy gyújt ki a pestis,
mint gyufaláng benzint, lobbantja rád ezt is.*

*Terbeid hát vedd le – összetör a páncél
– Isten keze úgyszólván a szívedig átér;*

*bordáid közt kutat, míg megtalál téged.
Tenyerén ha billeg az ingatag mérleg,*

*csak figyeld a hangot, amint hozzád elér:
mikor a kanyarban eltűnik a szekér*

*– nem kerékörgés az: csontokat kocogtat,
lázban a holttestek hidegtől vacognak.*

*Most csak az a kérdés, mennyi remény leszel,
mennyit ér a bited, mikor megmérte.*

*– Nem szükség építi föl a katedrális,
szükséged körül foly, mint búzáló kanális.*

*Pillantásom kövesd – nem kell, hogy földet érj –,
ahogy száll a templom tornyában fölfelé.*

Havazok

*Hullok, mint a pelyhek,
most havazás vagyok,
fogj kezembe kelyhet
– magamból így adok.*

*Pusztán a fehér hó,
mintha volna vérem,
ne hidd: e fenyér óv
– nincs másbóva lépned.*

*Inkább hunyd le szemed,
úgy emelj ajkadhoz,
számra, mint hold-gerezd*

*égy, sose fogyatkozz.
Amíg bennem lebegsz,
légy jó, mint magadhoz.*

Sivatag

*Én hagyom, hogy megszelj,
mint a kenyeredet
– minden falat szentelt:
testedben test leszek.*

*Járjon át, mint örök
sivatag homokja,
ahogy szélben pörög
– véredet átmossa.*

*Szárnyaszegett, indulj,
lebet még repülni,
de kifelé nincs út,*

*nyomod radír törli.
Isten bent vár, indulj.
Légy vele egy-földi.*

Dimye

RÓZSÁSSY BARBARA (1979) Budapesten élő költő. Legutóbbi kötete: *Éjszakai tárlat* (2009).